

Zarzut czwarty: nie uwzględniając części pierwszej zarzutu piątego, Sąd naruszył prawo poprzez przeinaczenie jasnego znaczenia dowodów i przedstawienie niewłaściwego uzasadnienia.

**Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 10 października 2019 r. w sprawie
T-2/19, Algebris (UK) i Anchorage Capital Group/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji
i Uporządkowanej Likwidacji, wniesione w dniu 20 grudnia 2019 r. przez Algebris (UK) Ltd,
Anchorage Capital Group LLC**

(Sprawa C-934/19 P)

(2020/C 87/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Algebris (UK) Ltd, Anchorage Capital Group LLC (przedstawiciele: T. Soames, adwokat, N. Chesaites, adwokat, R. East, Solicitor, D. Mackersie, Barrister)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (zwana dalej „Jednolitą Radą”)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 sentencji zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie pkt 2 sentencji zaskarżonego postanowienia oraz obciążenie Jednolitej Rady własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniu przed Sądem oraz w postępowaniu odwoławczym;
- przyznanie wnoszącym odwołanie prawa do żądania stwierdzenia nieważności decyzji zaskarżonej przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie wnoszące odwołanie podnoszą, że orzekając o braku bezpośredniego oddziaływania na wnoszące odwołanie, Sąd naruszył prawo poprzez dokonanie błędnej wykładni art. 20 ust. 11 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem SRM”), a także dokonał naruszenia ich praw własności.

Wykładnia dokonana przez Sąd doprowadziła go do błędnego wniosku, że w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie: 1) wyłączone stronom, takim jak wnoszące odwołanie, prawo do zakwestionowania niedokonania ostatecznej wyceny ex post przysługuje tylko wtedy, gdy mogą uzyskać rekompensatę na podstawie art. 20 ust. 11 akapit drugi lit. b) rozporządzenia SRM; 2) rekompensata na mocy art. 20 ust. 11 akapit drugi lit. b) jest należna jedynie wtedy, gdy zastosowany program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykorzystuje instrument umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 27 rozporządzenia SRM, instrument instytucji pomostowej zgodnie z art. 25 rozporządzenia SRM lub instrument wydzielenia aktywów zgodnie z art. 26 rozporządzenia SRM; 3) w związku z tym wierzycielom (i akcjonariuszom) nie przysługuje prawo głosu. W rezultacie w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie, w których trudno jest wyobrazić sobie, by prawo zakwestionowania niedokonania przez Jednolitą Radę ostatecznej wyceny ex post przysługiwało podmiotom innym niż wyłączeni akcjonariusze i wierzyciele, Jednolita Rada może opierać się na istotnie wadliwych, wysoce niewiarygodnych tymczasowych wycenach. Niedokonanie w decyzji ostatecznej wyceny ma na wnoszące odwołanie bezpośrednie oddziaływanie, ponieważ jest wysoce prawdopodobne, że ostateczna wycena ex post nr 1 i 2 potwierdziłaby, że Bank został wyceniony nieprawidłowo, wymagając od Jednolitej Rady rozważenia, czy wnoszące odwołanie powinny uzyskać rekompensatę w postaci odpisania roszczeń wierzycieli i/lub zwiększenia kwoty wynagrodzenia wypłaconego przez Santander na podstawie art. 20 ust. 12 rozporządzenia SRM. Gdyby Jednolita Rada skorzystała z przysługującego jej dyskrejonalnego uprawnienia do nieprzyznania rekompensaty, jej decyzja również podlegałaby odwołaniu i mogłaby stanowić przedmiot skargi o odszkodowanie.

Dokonana przez Sąd wykładnia art. 20 ust. 11 narusza również prawo do własności zagwarantowane w art. 17 karty praw podstawowych, ponieważ ostateczna wycena ex post jest konieczna do zapewnienia, aby: 1) wyłączenie obligacji należących do kapitałów dodatkowych Tier 1 i Tier 2 następowało w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie oraz 2) rekompensata została wypłacona w sposób sprawiedliwy, tzn. w drodze określenia wartości Banku w oparciu o ostateczną wycenę ex post.

2. W drugim zarzucie wnoszące odwołanie twierdzą, że w każdym razie Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że wnoszącym odwołanie na mocy art. 20 ust. 12 lit. a) rozporządzenia SRM nie przysługiwałoby prawo do uzyskania rekompensaty, tym samym dokonując błędnej wykładni tego przepisu i naruszając zasadę niedyskryminacji.

Wnoszące odwołanie podnoszą, że w przypadku restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku art. 20 ust. 12 lit. a) powinien uwzględniać okoliczność, że odpowiednie instrumenty kapitałowe (tj. obligacje należące do kapitałów dodatkowych Tier 1 i Tier 2) zostają umorzone w 100 % (jak w niniejszej sprawie), niezależnie od tego, czy umorzenie następuje na mocy art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM, czy w oparciu o instrument umorzenia lub konwersji długu, z dwóch powodów. Po pierwsze, podejście to odpowiada okoliczności, że 100 % „umorzenie lub konwersja długu” oraz 100 % „umorzenie”/„konwersja” w przypadku obligacji należących do kapitałów dodatkowych Tier 1 i Tier 2 sprowadzają się w istocie do tego samego (wywołują takie same skutki gospodarcze), ponieważ oba te instrumenty prowadzą do umorzenia długu banku wobec jego wierzycieli bądź jego konwersji na kapitał własny. Po drugie, dyskryminująca i paradoksalna byłaby sytuacja, w której wierzyciele/akcjonariusze, których instrumenty dłużne zostały umorzone i uległy konwersji na mocy art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM nie mogliby uzyskać rekompensaty, podczas gdy ci, którzy podlegają instrumentowi umorzenia lub konwersji długu przewidzianemu w art. 27 rozporządzenia SRM, taką rekompensatę uzyskać by mogli, pomimo okoliczności, że: 1) mechanizm prawny i rzeczywisty skutek instrumentu umorzenia i konwersji przewidzianego w art. 21 rozporządzenia SRM oraz instrumentu umorzenia lub konwersji długu przewidzianego w art. 27 rozporządzenia SRM są takie same, a ponadto 2) oba środki zostały zakomunikowane w tej samej wycenie tymczasowej.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 października 2019 r. w sprawie T-557/17, Liaño Reig/SRB, wniesione w dniu 23 grudnia 2019 r. przez Carmen Liaño Reig

(Sprawa C-947/19 P)

(2020/C 87/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Carmen Liaño Reig (przedstawiciel: F. López Antón, adwokat)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- (i) uwzględnienie niniejszego odwołania i uchylenie postanowienia Sądu (ósma izba) z dnia 24 października 2019 r., wydanego w sprawie T-557/17 (Carmen Liaño Reig/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji) w zakresie odrzucenia skargi wniesionej przez wnoszącą odwołanie do Sądu i obciążenia wnoszącej odwołanie kosztami poniesionymi przez SRB, określonymi odpowiednio w pkt 1 i 3 sentencji lub części dyspozytywnej postanowienia.
- (ii) wydanie, na podstawie art. 61 akapit pierwszy Statutu Trybunału Unii Europejskiej orzeczenia ostatecznego w sprawie będącej przedmiotem skargi wniesionej przez wnoszącą odwołanie do Sądu w ww. sprawie i uwzględnienie wszystkich żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w skardze wniesionej do Sądu, jeżeli Trybunał uzna, że stan postępowania na to pozwala lub w przeciwnym wypadku skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, z zastrzeżeniem, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.